

[Victor Pürschel.]

og bekvemt. Og det vil jo det kommende Valg, antager jeg, ogsaa vise Eksempler paa, at man i hvert Fald ikke ønsker, at de formastelige skal overleve Valgdagen. Men kunde man naa til, at det var en moralsk Forpligtelse at forsvinde helt, naar man var kommet i Uoverensstemmelse med Partiets Flertal, saa var man i Virkeligheden naaet meget langt. (*Indenrigsministeren* [Bertel Dahlgaard]: I Uoverensstemmelse med sine Vælgere!). Den højtærede Indenrigsminister skal ikke komme med Afbrydelser, der røber, at han ikke ved, hvad han taler om. Her er nemlig ikke Tale om nogen Uoverensstemmelse med mine Vælgere, hvis det er mig Ministeren sigter til, og det antager jeg. (*Indenrigsministeren* [Bertel Dahlgaard]: Det faar vi at se!). Ja, det faar vi at se, og jeg imødeser det meget roligt. De sidste Begivenheder tyder ikke paa, at der skulde være noget i Vejen i saa Henseende. Men jeg indrømmer, at jeg er kommet i Uoverensstemmelse med den lille Bestyrelse, der efter de bedste Mønstre — dem, som den højtærede Indenrigsminister naturligvis beundrer — er Repræsentanter for Vælgerviljen. Det er i øvrigt ganske interessant at iagttage Udviklingen baade her i Landet og ude i Verden, som omgiver os: hvor parallelt den løber trods Regeringsystemernes Forskellighed. Det er interessant at se, hvorledes to Lande som Rusland og Schweiz paa visse Punkter gennemløber en parallel Udvikling.

I Rusland er det som bekendt en Statsforbrydelse at gaa imod det herskende Styre, at søge at mistænkeliggøre det herskende Styre; latterliggøre det og undergrave det er en Forbrydelse, der straffes med de haardeste Forholdsregler, oversat paa jævnt Dansk: med Skydning. Saa kraftigt gaar det naturligvis ikke til i Schweiz, men man fastsætter dog baade Bødestraf og Fængselsstraf for den, der smæder de demokratiske Statsformer. Den, der søger at latterliggøre dem, kan straffes med Fængsel eller med Bøde. Man ser, at Tankegangen er ganske parallel; det er Systemet, der værner sig, i det ene Land det ene, og i det andet Land det andet System. Men begge er saa glade ved sig selv, at de med alle Midler søger at værne sig og betragter selv dette, at man søger at latterliggøre Systemet, som en Statsforbrydelse, der bør straffes. I dette udpræget demokratiske Land Schweiz indfører man virkelig en Regel, hvorefter man kan forbyde et Blad at udkomme i seks Maaneder, hvis det har gjort sig skyldigt i noget saa-

dant, og i Gentagelsestilfælde kan man fuldstændig forbyde det. Det er jo foreløbig kun en Forbundsraadsbeslutning af 5. December 1938, men Forslaget er jo forelagt dernede — dets Skæbne kender jeg ikke —, men selve dette, at en saadan Bestemmelse kommer til Eksistens, er jo et typisk Tidens Tegn. Det er ogsaa ganske morsomt at sammenligne det med, hvad den højtærede Justitsminister i disse Dage foretager sig med sine Straffelovstillæg, som jo er udsprunget af den samme Tankegang. Det er et Straffelovstillæg, som, hvad man i øvrigt vil mene om det, ikke bygger paa de Ideer, paa hvilke Socialdemokratiet har samlet sine Stemmer, det har langt snarere Tanker fælles med den provisoriske Straffelovgivning, der i sin Tid blev bekæmpet af alt Frisind her i Landet og bekæmpet som den sorteste Reaktion og det groveste Magtmisbrug. Og saa var Forholdet jo dog dengang, at den politiske Kamp var langt voldsommere i sin Karakter og i sine Midler, end den er nu herhjemme. Man ser naturligvis i Udlandet ganske anderledes voldsomme Midler, men herhjemme var vi jo egentlig paa det Tidspunkt, da disse provisoriske Straffelove kom, meget langt fremme: med Riffelbevægelsen, der ganske tydeligt pegede i Retning af væbnet Modstand mod Samfundsmagten.

Her i Landet er der mig bekendt for Tiden kun eet Parti, der ved Vold vil omstyrte den nuværende Samfundsordning, og dette Parti er jo i Kraft af Socialdemokratiets Mangel paa Mod endnu repræsenteret paa den danske Rigsdag. Det er en meget talende Illustration til det haabløse i at ville skabe Handlekraft ved Lovbestemmelser, for her stod vi over for Folk, der aabent erklærede at ville bryde Grundloven. De afgav samtidig Erklæring om, at de vilde holde den, men det var altsaa Programmet, de henviste til, det skulde ingen Hemmelighed være, at det var deres Maal ved Vold at omstyrte den danske Samfundsordning — saa havde man dog dèr et Holdepunkt. Socialdemokratiet havde Magten, det havde ogsaa Retten — nogle kunde mene, at det havde Pligten —, men det manglede Viljen, det manglede Handlekraften, det manglede først og fremmest Modet til at gøre det, der skulde være gjort. Men de Folk, der mangler Modet til over for de virkelig farlige at bruge de Magtmidler, som Loven har givet dem, har ingen moralsk Berettigelse til at komme og kræve yderligere Magtmidler til Brug over for Folk, der er mindre farlige, men i Øjeblikket mere besværlige maaske — hvori ikke skal ligge noget som helst om,